

Öğretmenler!...

*Cumhuriyet, fikren, ilmen, fennen,
bedenen kuvvetli ve yüksek seviyeli muhafızlar ister.
Yeni nesli bu nitelik ve kabiliyette yetiştirmek sizin elinizdedir.*

K. Atatürk

İMTİYAZ SAHİBİ

Şehit Abdullah Aydın Emer
Anadolu Lisesi Adına
FATİH YENİ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

HALİL UÇAR

YAYIN KURULU

LEVENT UÇAR
MİKAİL KEÇELİ

İNCELEME / SEÇME KURULU

MURAT YANAR
IŞIL SÜTÇÜ
BİRGÜL ZORLU
ŞERİF ALP
RABİA KÜTÜK

MİZANPAJ-DÜZENLEME

LEVENT UÇAR
FİKRET GÜLÜM

İLETİŞİM

Yavuzlar Mh. Aksantaş Toki
Konutları içi 4071 Sk.
01220/Yüreğir Adana
Tlf: (322) 3228891
<http://sehitabdullahaeal.meb.k12.tr/>

<i>Abdullah Aydın Emer Kimdir?.....</i>	4
Tülay - İsmail EMER	
<i>Sunuş</i>	4
Fatih YENİ	
<i>Ey Sevgili / Sensizliğe Dair.....</i>	5
Murat YANAR	
<i>Nedir Hedefin?... ..</i>	6
Ömer BERBER	
<i>Halka Tatlılar.....</i>	7
Şule ÜNLÜ	
<i>Sonsuzluktaki Yankı.....</i>	8
Melisa VAROL	
<i>Çocuk Demek</i>	8
Gül Eda TARGAN	
<i>2017 Mezunları.....</i>	9
<i>Renkli Uçurtmalar</i>	12
Merve AYDOĞDU	
<i>Güzel Çocuklar.....</i>	12
Sevde Nur ŞİMŞEK	
<i>Siyah</i>	13
Efsane ÇÖÇÖN	
<i>Kalemimden Dökülen.....</i>	13
Burçak SARILIR	
<i>İnce Hesap.....</i>	14
Meltem KORKMAZ	
<i>Karanlık Gün.....</i>	15
Burcu BOZOK	
<i>Özgürçesine</i>	15
Fatih YÖNEÇ	
<i>Toprak Sustu.....</i>	15
Didem SİDAR	
<i>Korkunç Gece</i>	15
Fatma AYDİNÇ	
<i>Hazinemiz / Acı Veriyor.....</i>	16
Buket Çağla ŞAHİN	
<i>Yalnızlık.....</i>	16
Doğukan OK	
<i>Masum Görünen Ceylan</i>	16
Mert Can ATAÇ	
<i>Basında Okulumuz.....</i>	17
<i>“Yüreğir, Yüreğimiz” Projesi Etkinlik.....</i>	18
<i>Yazar – Öğrenci Buluşması.....</i>	22
<i>Ölüm.....</i>	23
Hakan ŞANGÜL	
<i>Kaçmam Gereken Bir Hayat Var!.....</i>	23
Şule ÜNLÜ	
<i>Bilim Haberleri.....</i>	24
<i>Sınıflarımız.....</i>	25

Şehit Abdullah Aydın EMER

Abdullah Aydın EMER, 9 Temmuz 1987 tarihinde İstanbul Kartal'da doğdu. Tülay ve İsmail Emer çiftinin ikinci evladıydı. Babasının memuriyeti sebebiyle ilkokula İskenderun'da başladı. 1. ve 2. sınıfı İskenderun İnönü İlköğretim Okulunda okudu.

2. sınıftan sonra İstanbul Pendik Kılıçaslan İlköğretim Okulunda sekiz yıllık eğitimini tamamlayarak mezun oldu. 2004 yılında Pendik Ticaret Meslek Lisesinden mezun oldu. Bir taraftan eğitimini tamamlarken bir taraftan da elektronik bilgisayar teknik servisçiliği ve bilgisayar programcılığı hususunda kendini geliştirerek alanında takdir toplayan Abdullah Aydın EMER, bu işi yapan firmalar tarafından aranan bir personel durumuna geldi.

Atatürk ilke inkılaplarına son derece bağlı, vatan ve bayrak hususunda son derece hassas bir kişiliğe sahipti. Kocaeli Üniversitesi İşletme Bölümünü okurken ani bir kararla 20 Ağustos 2007 tarihinde askere gitti. 11 Ağustos 2008 tarihinde Erzincan Kemah Olukpınarı kırsalında, vatanın bölünmez bütünlüğü uğruna operasyondan dönerken hainlerin yola döşediği mayın sonucu dokuz arkadaşıyla birlikte şehit düştü.

Abdullah Aydın EMER, Adana Asri Mezarlık Şehitliğinde ebedi istirahatgahında yatmaktadır.

Tüm şehitlerimize Allah'tan rahmet diliyoruz. Mekânları cennet olsun, vatan sağ olsun.

TÜLAY - İSMAİL EMER

edebiyatla, sanatla, bilimle tanıştırmak; genel kültür yönünden gelişmiş, kendini rahat ifade edebilen bireyler olarak yetiştirmektir.

Şehit Abdullah Aydın Anadolu Lisesi her yıl daha da büyüyor ve gelişiyor. Mezun olan öğrencilerimiz birer doktor, avukat, öğretmen, mühendis, sanatçı... olarak aramızda olmaya devam ediyorlar. Ailemizin yeni üyeleri ise geniş vizyonumuzla, estetik duruşumuz ve düşünce yapımızla tanışınca büyük bir mutluluk ile bizlerle olmaktadır.

Geleceğimizin gönül mimarları öğrencilerimize öncelikle iyi insan olma fikrini aşıyor; kariyer sahibi olurken dürüstlüklerinden ödün vermemeleri gerektiğini öğretiyoruz. Yarınların yazarları, şairleri, düşünür adamları olmanın kıymetini bilen, toprağına, bayrağına, milletine, kültürüne, sahip çıkan saygıdeğer bir nesil yetiştirmenin sevincini yaşıyoruz.

Bizi her alanda gururla temsil edebilecek öğrencilerimize ve bu uğurda emeklerini esirgemeyen öğretmen arkadaşlarıma ve değerli personelimize en içten sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

Uzm. Öğrt. Fatih YENİ
Okul Müdürü

EY SEVGİLİ !..

ey sevgili ya sen gel ya izin ver ben geleyim
fedadır sana istersen yolunda can vereyim

hançer gözlerin yaktı virane gönlümü yazık
bu aşk davasında hep ben oldum bahtiyar
sanık

ahirette benim cezam cehennem olsun ey
Hakk

canımdan çok sevmediysem bu güzeli, beni
yak

aşk şarabından içtim sarhoş oldu deli
gönlüm
gözlerine baktım bir saniyede geçti ömrüm

boş sokaklar yoldaşım, yıldızlar sırdaşım
oldu
gözlerini çektin gözlerimden, bak nasıl
soldu

hep sen çıkasın diye her falcıya açtırdım fal
gideceğim tek yolum ol hep benim kismetim
kal

geriye bir cümle kaldı, gizli öznesi sendin
ey dil-ruba! göz ucuyla baktın, bu derdi
verdin

karanlık, sensiz, uykusuz ah bu hain geceler
hayalin gözlerimde, dilim aşkını heceler

bahar gelmeyecek giderim ben sessiz sessiz
şunu bil ki hiç bir zaman olmayacağım
sensiz

gittiğinden beri uçurumlardan düşüyorum
yalnızlığı senin hediyen diye seviyorum

SENSİZLİĞE DAİR

Sadece rüzgarların geçtiği
Sarı yapraklarla kaplı
Yontma hayat devrinden kalma
Çıkmaz bir sokağın ortasında
Elimde sensizliğe tek gidişlik bilet
İçimde yaşanmamışlıklar

Bir kader boşluğu sanki
Gözlerini benden kaçırdın
Acımasız bir vurgun
Sensiz nefes alışım

Neşemi, yıllarımı, hatıraları
Hatta canımı, her şeyimi al ama
Kavuşma umudum kalsın bana

İçime işleyen ayrılığın soğuğu
Kimsesiz bir parkın
Yalnız kalmış bankında
Seni bana misafir ediyor
Gözlerimi sana hayallemişken
Sessiz haykırışlarım
Sımsıkı sarılışlarım
Ateşi kıskandıran aşkın
Yüreğimi yakıyor

NEDİR HEDEFİN?

Hep derler ya "hayat bir bilmecedir." Öyle midir? Gerçekten. Hayat bir bilmece ise, o zaman altı küsur milyar bilmece ile karşı karşıyayız demektir. Yani herkesin bir bilmecesi var bu hayatta. Evet genç arkadaşlarım, sizin bilmeceniz nedir? Hiç sordunuz mu? Yani ben bu hayatta neyim? Ne olacağım? Nasıl olacak? Herhangi bir hedefim var mı?

Sanırım son soruyu cevaplamayla işe koyulursak daha anlamlı olacak. Nedir sizin hedefiniz? Büyüklerimizin dediği gibi "okuyup adam olmak" mı? Ya da kaldırım mühendisi olup işsizler ordusuna katılmak mı? Cevabınızı duyar gibiyim.

- Hocam tabi ki okumak, tahsil yapmak, kendi ayaklarımız üzerinde durabilmek.

Evet sevgili gençler, şunu iyi bilin ki bugünü, belirleyen dündür. Artık lisedesiniz ve geleceğinizi belirleyeceksiniz. Bu nedenle kendinize bir dokunsanız diyorum. İyi bir zaman yönetimi ve gelecek planlaması ile belirleyeceğiniz hedeflere bir adım daha yaklaşabilirsiniz. Yine tekrarlıyorum kendinize bir dokunun ve içinizdeki size bir seslenin. Harekete geçmenin tam zamanı çünkü.

Alice Harikalar Diyarını okudunuz mu hiç. Kitabın yazarı Lewis Caroll şöyle diyor: "Nereye gideceğini bilmiyorsan hangi yoldan gideceğin fark etmez." Bence de. Sanırım ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Bu nedenle herkese eşit olarak verilmiş zamanı kendi lehimize çevirelim. Kısacası hedefimizi belirler, zaman yönetimini iyi planlayabilirsek çok şeyi başarabileceğimize inanıyorum. Ralph Waldo Emerson'un "Nereye gittiğini bilen birine bütün dünya yol verir." sözü misali açamayacağımız kapı, çözemeyeceğimiz problem kalmayacaktır.

Bu arada merhum iş adamlarımızdan Sakıp Sabancı'yı anmadan geçemeyeceğim. Sabancı'ya bir röportajında "Gençlere tavsiyeniz nedir?" diye sormuşlardı. O da "Çalışmak, çalışmak, çalışmak" cevabını vermişti.

Sevgilerle.

<http://www.sirinyemenoktar.com.tr>

HALKA TATLILAR*

Öyle insanlar vardır ki yolda yürürken karşınızdans gelseler içinizden karşıya geçsem mi acaba diye geçirirsiniz. Sağa sola yalpalayarak yürümesi , yırtık ceketinin kenarlarından görünen astarlar ve bakımsız saçlarıyla

sokakta kalan insanları andırırdı. Sokakta kalmazdı ama günün hangi saati olsa onu sokakta görebilirdiniz. Bazen yorulur , bir ağacın kenarına kolunu dayar, başını yukarı kaldırır dakikalarca havaya bakar dururdu. Zannetmeyin ki yukarıda meyvelere bakıyor, ağacın ne olduğunun bir önemi yoktu. Ona bakarken zamanın akışı içerisinde, zamanı durduran birini görebilirdiniz. Mahalleden olmayanlar onu kötü biri olarak görebilirdi.

Kötü huyu yoktu desem yalan olurdu. Kötü huy deyince aklıma şu gelirdi : Sabah erkenden kalkar önüne gelen bütün erkeklerden 1 tl para alırdı. Hele vermeyin yaka paça, yerde yuvarlana yuvarlana zorla alırdı. Kadın ve çocuklardan almazdı. Toplam 15 tl alınca mahalleden çıkar kimsenin oturmadığı mezarlığın yanındaki evine giderdi.

Onu en son Cuma namazından çıkışta kapının önünde gördüğümü hatırlıyorum. Hayattaki en büyük zevki namaz sonrasında dağıtılan halka tatlıları birer bilezik gibi kollarına takıp şerbetini damlata damlata yemektir. Bu Cuma gününden sonra onu hiç görmedim. Aslında sormak da aklıma gelmedi. Çünkü Cuma gecesi başlayan 15 Temmuz Darbe Girişiminden dolayı herkesin aklı önce kendisiyle sonra vataniyle meşguldü.

Günlerden sonra garip bir şeyle karşılaştım. Mahallenin esnaflarında bir tanesi onun her sabah beklediği köşede durmuş, her geçenden 1 tl toplamaya devam ediyordu. Hikayesini öğrenince memleketimizin ne kadar güzel bir yer olduğunu anladım. Garip vatanım ! Sen ne kahramanlar yetiştiriyorsun...

Merakıma yenik düşüp insanlardan para toplayan esnafın yanına gittim ve önceden burada para toplayan kişinin nerde olduğunu sordum. Verdiği cevap gönül telimi titretmişti. "Dün gece kadınlar ve çocuklar rahat uyusun diye kendini darbecilerin kurşunlarının önüne attı ve şehit oldu." Öylece kalakaldım. Daha fazla bir şey sormadan öylece yürüdüm. Adamın davranışlarını düşündüm. Görmeye tahammül edemediğimiz adam vatan için gözünü kırpmadan ölüme gitmişti. Kendimi mahcup hissettim. Dönüp tekrar adamın yanına gitmek ve bu gizli kahraman ile ilgili tüm gerçekleri öğrenmek arzusundaydım.

Çok geçmeden para toplayan adamın yanına vardım ve cebimdeki 15 Temmuz baskılı bir liralardan birini çıkarıp adamın elinde tuttuğu para kutusunun içine attım. Başımı kaldırıp adamın gözlerine diktim gözlerimi : "Beni onun yanına götürür müsün?"

diyebildim. Hiç itiraz etmeden önden yürümeye başladı. Yolda giderken 15 tl'lerin hikmetini sormaya niyetlenecektim. Soramadım. Adam gide gide bir çiçekçinin önünde durdu. Derin bir nefes aldı ve içeriye girdi, ben de peşinden. 15 tane karanfil aldı ve ücretini benim de içine para attığım o kutudan ödedi. Anlam veremedim bir an. Tüm o para toplamalar sadece karanfil almak için miydi ?

Neden sonra adam kendi kendine anlatmaya başladı: " Önce ben de çok yadırgadım. Tavırları çok garibime gitmişti. Bir gün dayanamayıp onu takip ettim. 15 tl toplayınca az önce gittiğim çiçekçiye girdi. Birkaç dakika sonra elinde kırmızılı beyazlı 15 tane karanfille dükkandan çıktı. Merakım daha da arttı ve takibe devam ettim. Mezarlığın ücra bir köşesine gitti. Üstü çiçeklerle süslü on dört mezar vardı. On beşinci mezarsa açık ve boştu. Sırayla bir beyaz bir kırmızı şeklinde karanfilleri mezarların üzerine itinayla yerleştirdi. On beşinci mezarın da başucuna bir tane karanfil bıraktı. Kim boş mezara karanfil bırakır ki ? Dayanamadım, yanına gittim. Beni karşısında görünce hayrete düştü. Bir şeyler anlatmasını beklediğimi belli ederek gözlerine baktım. Bir süre sessiz kaldı. Yıllardır dertleşecek birini bekliyormuşçasına yılların birikimini anlatmaya başladı.

Çok eski görünümlü evine davet etti beni ve hikayesini anlatmaya başladı. Az önce karanfil koyduğu mezarlarda yatan on dört arkadaşıyla olan dostluklarını, arkadaşlarının hainler tarafından nasıl şehit edildiğini... Meğer bizim gizli kahraman gerçek kahramanmış ya ! Arkadaşlarıyla beraber asker imiş. 1990'lı yıllarda doğuda askerlik yapmış. Bir gün saldırıya uğramışlar ve geriye kalan tek şey kendisiymiş. Arkadaşlarının acısı o kadar etkilemiş onu aklını yitirmiş, günlerce hastanede tedavi görmüş. İyileşince evine dönmüş, tek yoldaşı yaşlı annesinin vefat ettiğini öğrenmiş. Her şeyini satıp mezarlığın yanındaki bu eve yerleşmiş ve arkadaşlarını unutmamak için temsili 14 mezar yapmış. O gün kendisi için de bir mezar kazmış. En büyük dileği şehitlik mertebesine ulaşip arkadaşlarının yanına gömülmekmiş."

Hikayeden sonra evine gittim. İçeri girdiğimde duvarları süsleyen resimlere baktım. Ne çok anı biriktirmişler öyle. İçimin ezildiğini hissediyorum şimdi. Ama cevaplanmamış bir sorum daha vardı: " Neden 15 tl'yi insanlardan topluyordu?" Cevabını duyduğumda bir kez daha sarsıldım : " Vatani uğruna canını veren gizli kahramanlardan insanlar habersiz. Onlar vatana olan borçlarını ödediler. İnsanların da onlara olan borçlarını ödemelerini sağlıyorum" demiş bizim kahraman.

Şimdi ne zaman halka tatlı yapan dükkanların önünden geçsem bileklerim uşur...

* 15 Temmuz Hikâye Yarışması İlçe 1.si

SONSUZLUKTAKİ YANKI*

Ne kadar yücelik bahşetmeye istekliyiz? Nasıl bir durumdayız ki gözlerdeki ışıltı değiliz? Gerçek köklerimizdeki can suyu ile yunmaya ne kadar hazırız?

Aynadaki görüntümüzü engelleyen sisin içinde kaybolmuş benliğimiz; boşalmış içimiz. En derin korkularımızda yokluğun adı olmuşuz. "Neden"lerin izini sürerken bir kıvılcım çakmışız tarihin asil sahnesine. İnsanları titreyen ayak uçlarından başlayarak ısıtan o coşturucu manevi ateşi görmüşüz. O ki bir cevher Türkistan'ın Sayram şehrinde. Değerli âlimlerin eğitimlerinden geçen büyük velî ; dürüstlük, cömertlik ve iyilikle yoğurulmuş yüce kalp. Edep, aşk, hayat, ölüm, benlik sorularına İslamî yorum olan zamanlar ötesi yüksek bir şahsiyet. Çile çekerek Hak yolunda kor olan bir mürşit.

*"Kâfir bile olsan, hiç kimsenin kalbini kırma.
Çünkü kalbi kırmak Allah'ı Teala'yı kırmaktır.
Gönlü kırık zavallı garip birini görsen,
Yarasına merhem koy, yoldaşı ve yardımcısı ol."*

Aşka ve irfana giden yolda yalın ses;
"Hikmet"leriyle Anadolu'ya yayılan yapıcı güç;
Mevlâna, Yunus Emre, Hacı Bektaş Veli'ye ilham olan lirik ve didaktik bir kaynak.
Hz. Peygamberimizin vefat yaşı olan altmış üçüne gelince yerin altındaki küçük çilehanesinden hayata başka açıdan bakan olgun ruh. Onda kendimizi bulduğumuz aslımız.
Yaradan'ın içimizdeki güzelliğini dışa vurmak için geldik dünyaya. Bir varoluş sıçraması bizimkisi. Kökü birlik, beraberlik, hoşgörü; yolu ,dokunduğu yaşamlardaki "aydınlık" olan ; seste ve sonsuzluktaki yankı...

*: Ahmet YESEVİ konulu kompozisyon yarışmasında ilçe ikincisi eser

ÇOCUK DEMEK

Çocuk demek umut demek, çocuk demek yeni bir dünya demek. Çocuklar, dünyadaki en masum varlıklardır. Dünyada ki kötülüklerden bir

haber, sevgi doludur. Tek dertleri oyun oynamaktır. Günün sonunda tatlı bir uykuya dalıp kanatlarımızın altına aldığımızdır çocuk. Her kötülükten korumak isteriz onları fakat bazen en büyük kötülüğü yine biz yaparız onlara. Bizler çocuklarımızın karınlarını ve zihinlerini doyurduğumuz kadar, ruhlarını da beslemeliyiz. Farkına bile varmadan onları birer robota dönüştürüyoruz. Bizden korkmaları gerektiğini aşıyoruz onlara. Bazen de anne ve baba sevgisi olmadan büyütüyoruz. Çocuklar boş bir kağıda benzer, biz o kağıda ne yazarsak o olurlar. Çocukların beyni rüzgarlı bir yerde yakılmış mum gibidir, hep kararsızdır. Onları biz yönlendiririz "sözde" kendi doğrularımızla. Çocuk büyür ve birçok evreden geçer. Çocuk, yetişkinlerin mükemmel olmadığını anladığında ve eleştirdiğinde ergenliğe adım atmış olur. İşte bu evrede çocuk artık her şeyi sorgulamaya başlar. Yaşadığı iyi yada kötü şeyleri, içinde bastıracağı duyguları gün yüzüne çıkarır. Başkaldırmalar daha da sıklaşır. Aslında birey olmanın ilk savaşları ilk aşamalarıdır bunlar. Bir de on iki ve on üç yaşında evlendirdiğimiz çocuklarımız var. Bir mal gibi alınıp satılan, elinde kalemi defteri olması gerektiği yaşta bebeği ile yaşamak zorunda olan çocuklarımız var. Babasının zoruyla babası yaşındaki bir adamla yaşamak zorunda olan kızlarımız var. Tecavüz edilen kaçırılan çocuklarımız hatta bebeklerimiz var. Bu kadar kirli bir dünyada yaşamayı hak etmiyor onlar. Ağlarsa anne kucağında ağlamalı, üzülürse saçını okşayacak şefkat pınarı olan anneleri olmalı onların. Oyuncaklarını eskitebilmeli ve gözlerindeki ışıltıyı asla kaybetmemeli çocuklar. Unutmayın bir çocuk büyür dünya değişir.

2019 Mezunları

MEZUNLAR UÇUYOR!

RENKLİ UÇURTMALAR

Geceyi
aydınlatan ay
kadar berrak
gülüşü ile
aydınlattır

hayatı... Sonbaharlarda dökülen ağaç yaprakları gibi dökülür dertlerimiz onlar gülünce. Ufak adımlarla başlarlar hayatı yaşamaya.

Yağın yağmurda şemsiye tutar anne, baba korurlar onu her türlü tehlikeden. Onlar büyüdükçe biz de büyürüz. Onların düşlerini, hayallerini kanat yapar uçuruz. Gökyüzünün sonsuz maviliğine kapılıp uçurtma misali süsleriz gökleri. Hayatın en büyük süsüdür onlar.

Her şeyi kolaylıkla öğrenmek isterler, hızlı koşar düşerler. Aldıkları her darbe bir tecrübe olur onlar için.

Hayat her zaman gülmez onlara karşı. Bazen küsüp usulca izlerler hayatı, dökülen gözyaşları ile. Gözleri gerçekleri arar. Anlam veremediği bu karmaşada tam kaybolurken, biri oyuna dahil eder onu. Bu, onun sonsuz dostudur, o an onlar aslında hiçbir zaman oyundan çıkmayacağını, bazen ağlamanın da oyunun bir kuralı olduğunu ve bunun da bir erdem olduğunu.

Birlikte büyür, birlikte öğrenirler paylaşmayı, ağlamayı, gülmeyi... O rengarenk dünyalarına her gün bir renk daha ekleyerek mutluluğu resmederler. Boyaları hiç bitmez.

Çocuklar baharda açan çiçekler gibidir. Anne, baba onların ilk aşklarıdır. Onlar korunmaya muhtaç, karşılıksız sevgiyi hak edenlerdir. Geleceği ellerimizle yetiştiririz. Her çocuk parlayan bir yıldız gibidir. Geceleri yanan kalbimizdeki parıltılarıyla cezbederler bizleri.

GÜZEL ÇOCUKLAR

İnsanı duygulandıran şeylerden iki tanesi çocuk ve şiirdir. İnsanı daha fazla duygulandıran ise şiirlerde çocukların anlatılmasıdır. Nazım Hikmet'in çocuk şiirinde:

*Kafesli evlerde ağlar çocuklar
Odalarda akşam olurken henüz
O zaman gözümün önünde parlar
Buruşuk buruşuk ağlayan bir yüz*

*Ne vakit karanlık kaplasa yeri
Bağışlar çocukların büyük kaderi
Bakınır korkuyla dolu gözleri*

Nazım Hikmet, bu şiirde kimsesiz yetimhanede kalan çocukların yaşadığı korkuyu anlatır. Akşam vakti her tarafın karanlık olduğu zaman korkularının daha çok arttığını anlatır. Ağlayan yüzleri gözünün önünde canlandırdığında onunda kalbini büyük bir hüznün kapladığını anlatır.

Faruk Uysal bir şiirinde :

*Hepiniz elele bir halka yapsanız
Rüyadan ve şarkıdan bir halka
Ve almasanız kimseyi ortanıza
Benden başka*

Şeklinde seslenerek çocuklara duyduğu sevgiyi şefkati anlatmıştır.

Sunay Akın ise "Çocuk ve Hüzün" şiirinde bizi tam kalbimizden yaralar:

*Ne zaman bir çocuk ölse
gözü evlerinde
annesinin kavurduğu
helvada kalır*

Orhan Veli Kanık ise "Bayram" şiirinde bir çocuğun saflığını nakış nakış işler dizelerine:

*Kargalar, sakın anneme söylemeyin!
Bugün toplar atılırken evden kaçıp
Harbiye nezaretine gideceğim.
Söylemezseniz size macun alırım,
Simit alırım, horoz şekeri alırım;
Sizi kayık salıncağına bindiririm kargalar,
Bütün zıpzıplarımı size veririm.
Kargalar, ne olur anneme söylemeyin!*

Çocuklar güzeldir. Şiirlerde öyle; ama hepsinden öte yaşam devam etmektedir şiirlerle ve çocuklarla. Sonunda yaşı ilerleyenler için çocukluk hep ulaşılamayan bir hatıra olarak kalır. Bunu da en güzel Cahit Sıtkı Tarancı şu şiirinde dile getirmiştir:

*Affan Dede'ye para saydım,
Sattı bana çocukluğumu.
Artık ne yaşım var, ne adım;
Bilmiyorum kim olduğumu.
Hiçbir şey sorulmasın benden;
Haberim yok olan bitenden.*

SİYAH

Siyahlar içinde olan bir odanın içine girdim. Her yer siyah sanki hiç aydınlatılmak istenmediği için

kaplanmıştı. Adımlarımı ağır ağır atarak ve etrafı inceleyerek baktım. Arabesk bir müzik geldi kulağıma Müslüm Gürses'ten "Affet" şarkısı çalıyordu:

*Eğer seni kırdıysam
Darıl bana
Ama bir gün beni ararsan
Bak ruhuna*

*Birden gecem tutarsa
Güneşi çevir bana
Sevgilim bağışla
Biraz zor olsa da
Affet beni akşamüstü...*

Bu hayatta asla umutlarını kaybetme, derdi annem. Odada siyaha boyanan şeyler umutlarımın ve üstü örtülmüş. Üstü örtülmüş siyah koltuğun üstüne oturdum ve karşıma film şeridi gibi bir görüntü geldi. Bir adam arabasıyla bir direğe çarpıyordu ve adam dışarı fırlıyordu. Herhalde ölmüştür o kaza sonucunda...

Koltuktan kalkıp pencereye baktım yine bir film şeridi çıktı karşıma. Dışarıda derenin yanına oturan iki aşık gördüm. Mutluyken birden birbirleriyle kavga etmeye başladılar ve birbirlerine söylememeleri gereken kelimeler kullandılar. Bunun üzerine gökyüzü karardı ve yağmur hızla yağmaya başladı. Kız nefretle baktı adamın gözlerine... "Sen çok cimrisin, böyle olmamalıydık." dedi ve birden siyah oldu pencere. Arkamı dönüp bilgisayar masasına baktım, bir film şeridi daha çıktı karşıma. Bu sefer de bir ormandaydım. Ormanda kelebekler o kadar huzur verici şekilde uçuyorlardı ki sanki hiç üzülmecek gibi hissediyordu insan. Ormanın içi yeni bir ülke, yeni bir yaşam yeri gibi güzel ve ferahlatıcıydı ve son buldu. Güzellik oda tekrar siyah oldu...

Sonra duvarda bir tablo gördüm. Elime aldım bir film şeridi oluştu tekrar. Masmavi deniz ve kum, güneş yazın göstergesiydi. Gülen çocuklar ve onlarla oynayan aileleri... Birdenbire her zamanki gibi tekrar siyah oldu her yer. Çıktım o odadan ve kendime geldim. Aklımın odalarında gezdiğimi anladım ve tüm umudumu hayatıma adadım... "

KALEMİNDEN DÖKÜLEN

Rap'in açılımına bakacak olursak, Rthyme And Poem, yani ritim ve şiir sözcüklerinden bir araya gelir. Ritmik şiir diye anılır. Ancak İngilizce sözcük anlamı olarak "Ağır Eleştiri" anlamına gelir. Rap müzikte sözler ritme uyarlanır ve sözler genellikle birbirleriyle kafiyelidir. Çoğunlukla hızlı ritimlerle söylenir. Bu şekilde, rap müzik yapan kişilere de "MC" yani Master of Ceromonies (Seremoni Ustası) adı verilir. Rap terimi 1979 yılında keşfedilen iki kayıt sayesinde Hip Hopla özdeşleşmiştir. Bunlardan ilki King Tim III'nin Personality Jock'uydu. Ve bu şarkı Hip Hop'un bilinen ilk kaydı olarak tarihe geçmiştir. Ülkemizde ise bu müziğin öncülüğünü Sagopa kajmer, Ceza, Cartel, Karakan... gibi isimler yapmıştır. 1990'lı yıllarda başlayan bu serüveni günümüzde birçok sanatçı devam ettirmektedir. Günümüzdeki Rap müzik sanatçılarından bazılarını saymak gerekirse aklımıza şu isimler başta gelir: Pit 10, Hidra, Contra, Mitsah, Ais Ezhel, Kamufle, Sansar Salvo, Patron, Anıl Pıyancı, Beta, Allame, İmza, Yener Çevik, Norm Ender, Grogi, Kezzo...

Rap Müzik kanımda dolaşan bir panzehir gibi bütün vücudumu sardığında aklıma şu sözlerden bazıları takılır durur : Geçtiğim her yol şimdi paramparça aynı kalbimdeki yollar gibi, kendimi kaybettim. İçime düştüm kendimi buldum ama artık çok geç.

Kalemimden dökülen her bir kelimenin suskunluğuma toz pembe barış hayallerimden birkaç satır da benden eşlik eder derdim. Bir savaştı kendimle verdiğim galibi bir meçhul belki de benim. Bu yüzden karaladığım ve dağınık yazdığım bu olanaksız el yazımda bir yerden emin olmak istiyorum.

Hani ıssız bir yoldan geçerken korku oluyor da insan hani bir şarkı söyler içinden işte öyle bir şey Hip hop. Uyuşan beyinlerin değil düşünen beyinlerin kültürüdür. Bu yüzden şarkım gerçek hikayeleri anlatır.

Doğru iyiydi başlarda tıngırdamaya başladı içimdeki ezberleri bozan bir heves geldi fakat sonrasında adım birinciydi ve ezberdi. Eski okul sokaklarda aldı dersi Hip hopun yok koleji sanatçıyı değil sanatı dinle. Bizler aynı düşün peşindeyiz adı : Hip hop.

Meltem KORKMAZ

İNCE HESAP*

Satrancın ilk kez M.S. 570 yıllarında Hindistan'da ortaya çıktığını biliyoruz. Bunu nerden biliyoruz? O tarihlerde yazılmış olan pek çok evrakta satranç oyunundan söz ediliyor. Daha önce Çin'de de bu oyunun oynandığı rivayet ediliyorsa da Çin kayıtlarında, o her şeyi kaydeden Çin kayıtlarında, satrançtan söz edilmediği için biz yine de satrancın başlangıcı olarak 570-600 yıllarını ve Hindistan'ı alıyoruz. Rivayet olunur ki bunu bulan Brahman rahibi Şah'a bir ders vermek istemiş. "Sen ne kadar önemli bir insan olursan ol, adamların, vezirlerin, askerlerin olmadan hiçbir işe yaramazsın." demek istemiş. Şah durumdan memnun görünmüş, "Peki, oyunu ve dersini beğendim. Dile benden ne dilerse." demiş. "Bir matematik sohbetinde satranç nerede işin içine giriyor?" diyorsanız işte burada giriyor: Rahip bu olay üzerine Şah'ın alması gereken dersi hala almadığını düşünerek "Bir miktar buğday istiyorum." demiş. "Sana bulduğum bu oyunun birinci karesi için bir buğday istiyorum. İkinci karesi için iki buğday istiyorum. Üçüncü karesi için dört buğday istiyorum. Böylece her karede, bir önceki karede aldığım buğdayın iki misli buğday istiyorum. Sadece bu kadarık buğday istiyorum." demiş. Şah, kendisi gibi yüce ve kudretli bir şahıstan isteye isteye üç beş tane buğday isteyen bu rahibin, küstahlığa varan alçakgönüllülüğüne sinirlenmiş ve ona bir ders vermek istemiş. "Hesaplayın. Hak ettiğinden bir tane fazla buğday vermeyin." demiş.

Hesaplamaya başlayınca ilk kareler kolay gitmiş.

Birinci kareye bir buğday, ikinci kareye iki buğday, üçüncü kareye dört buğday... Ancak 10. kareye gelindiğinde toplam 1023 buğday vermeleri gerekiyor. Bu yaklaşık bir avuç buğdaya karşılık gelir; ben sizin için saydım. Hesabın hep böyle gideceğini, rahibe hep böyle üç beş buğday vereceklerini zannediyorlardı. Zaten 15. karede yalnızca 1.5 kilo buğday vereceklerdi. 25. kareye gelince vermeleri gereken buğdayın 1.5 ton olduğunu görmüşler ama fazla heyecanlanmamışlar. Oysa 31. kareye gelince bu işin şakası olmadığını anlamaya başlamışlar, çünkü vermeleri gereken buğday 92 tonmuş. Yine hesaplamaya devam etmişler. 49. kareye geldikleri zaman 24 milyon ton buğday vermeleri gerekiyor. Bu ise bugünkü Türkiye'nin bir yıllık buğday üretiminden daha fazla. 54. kareye geldiklerinde ise 771 milyon ton buğday vermeleri gerekiyor toplam olarak. Bu da dünyamızın bugünkü ölçülere göre bir buçuk yıllık buğday üretimi. "Madem başladık hesaplara, devam edelim" deyip bitirmişler. 64. kare de tamamlandığında bugünkü ölçülerle dünyanın 1500 yıllık buğday üretimini rahibe vermeleri gerektiği ortaya çıkmış.

Bu hikâyenin sonu bilinmiyor. Rahip bir miktar buğdaya razı olup gitti mi, yoksa Şah'tan iyi bir azar işitti mi bilmiyoruz. Satrancın günümüzden yaklaşık 1300 yıl önce bulunduğunu ve eskiden de dünyanın yıllık buğday üretiminin bugünkünden daha az olduğunu göz önüne alırsak rahibe olan borcumuzu hala ödemediğimiz, hala borçlu olduğumuz ortaya çıkar.

* Matematiğin Aydınlik Dünyası, Sinan SERTÖZ

Burcu BOZOK

KARANLIK GÜN

Yedinci ayın on beşi
Gece iki
Her yerden gelen siren sesi
Yerdeki polisi, gökteki
helikopteri

Hiçbir şey anlamadan
Darbe nedir bilmeden
Şaşırarak, korkarak
Anlamaya çalışıyoruz olanı
biteni

Hep beraber tek yürek olduk
Bayrağımızın kanı olduk
Bir olunca biz olduk
Yan yanaydı vatan diyeni

Ayaktayız yıkılmadık
Ölümlere zulümlere direndik
Şehidimizin kanıyla bulandık
Unutmayın, ayaktayız,
yıkılmadık!

Fatih YÖNEÇ

ÖZGÜRCESİNE

Çöktü yine bir gece vakti,
Karanlığın o puslu matemi.
Havada hain kokusu
Bir bırakmadılar beni özgürcesine.

Hain durur mu hiç!
Bizi bölmeli, amaç bellemiş.
Haine karşı dur de yiğit,
Bir bırakmadılar beni özgürcesine.

Haklarıma kilit vurana,
Haktan gelen bir kilit vurdum.
Bir özürlük isteyen kuş misali
Bir bırakmadılar beni özgürcesine.

15. gün, ben nazır
Ay Temmuz, ben hazır
Özgür kuşu çıkardım meydana
Bir bırakmadılar beni özgürcesine!

Didem SİDAR

TOPRAK SUSTU

Toprak ağlıyordu
Yeter bitsin bu acı diye
Bitsin anneler, babalar
ağlamasın diyordu
Dursun artık bu kan, bu
gözyaşı diye.

Toprak ağlıyordu
Kardeşler birbirini vurmasın
Abiler, ablalar ayrılmasın
diyordu
Çığlıklar bitsin diye.

Toprak ağlıyordu
Bitsin artık bu illet
Silahlar bombalar
patlamasın diyordu
Tanklar gezmesin sokak
sokak diye.

Toprak sustu çünkü
Kardeşler birbirini vurmuş
Abiler ablalar ayrılmış
Çığlıklar yerini feryat
figanlara bırakmıştı.

Fatma AYDINÇ

KORKUNÇ GECE

Gecenin ilk saatleriydi. Evler, sokaklar, mahalleler sessizliğe bürünmüştü. Etrafta insanın içini sıkan bir hava vardı. Kalbim sanki bir şeylerin olacağını hissediyordu. Üstüme çarşafı çekip kimseyle konuşmamak ve kendi iç sesimi dinlemek istiyordum.

Uykuya dalmak üzereydim ki abimin bağırmasıyla uyandım. O ses hala kulağımda çınlıyor. Çok geçmeden annem ve ablalarım uyandı. Bütün evi ayağa kaldıran o ses : Kalkın darbe oluyor.

Ben darbe nedir bilmiyordum. Abimin dediğinden de bir şey anlamadım. Kötü bir şey olduğunu anladım ; fakat ne olduğunu tam anlamadım. O an hemen kalkıp televizyonu açtım. Askerleri, bir vatan haini gibi tek tek götürüyorlardı.

Abim ve ablalarım dışarıya çıktılar. Annem de yan odada namaz kılıyordu. Selalar durmaksızın okunuyor, saat de sanki duruyordu. Sabah olmayacak gibiydi. Güneş sanki doğmayacaktı.

Bizim verdiğimiz vergilerle bize silah tutan bu vatan hainlerini bu millet asla unutmuyacaktı.

HAZİNEMİZ

Pes edersen, birden o görünür. Çıkmaz kapıların arasından kurtulmak istersen, o bir beyaz ışık gibi yaniverir. Tam bitti dersin çıkıverir. Bazen olmayacağını bilsen de o his sana olacağını söyler. İşte tüm bu hisler ve çıkışlar umuttur.

Hani derler ya "Umudunu asla kaybetme". İşte bu içindeki olasılıkları ve çıkışları kaybetme demektir. Çünkü umut hep vardır. Ve onu kimse bizden alamaz. Yalnız bize aittir. Biz onu içimizde inarak koruruz. İmkansız denilen kavram inandığın ve umut ettiğin sürece anlamsızdır. Sat komandolarının sloganı gibidir umut : Zoru hemen başarırız, imkansız biraz zaman alır.

Çoğu zaman insanın tek çıkış yoludur. İleriye göremeyiz ve neler olacağını bilemeyiz. Bu sırada o his içimizde belirir. Bırakamayız onu. Çünkü o olmazsa yaşama tutunamayız, en önemlisi de hayallerimiz asla var olamazlar. Yaptığımız her şeyin temelini umutla atarız ve umudumuza sonsuz güveniriz. Bu hisle baştan olabileceğine inanırız. Tüm dünya vazgeç dediğinde umut fısıldar; bir kez daha dene...

Her şeyin en kötüsü de yaşarsak tekrar denemeliyiz. Çünkü sonuçlanmamış bir şey bitmemiştir. Bitmeyen bir şeyden de vazgeçilmez. Umutlarımız, kimsenin bizden alamayacağı içimizdeki büyük ve eşsiz olan hazinelerimizdir. Umut edin...

YALNIZLIK

Bir adam vardı cimri, aşık ve ülkesini seven. Arabeskten nefret eder ve asla söylemezdi. En iyisi hiç dinlememek derdi. Arabası ile bir gün denize gitti. Ama asla yüzmezdi. Tek kelime ile "Mükemmel" derdi. Kelebekler havada uçuşur. Adam

denize bakar, yalnızlığında boğulurdu.

Adam dedi : İşte benim ülkem...

Gökyüzüne baktı ve içinden delicisine yağmur geliyor diye geçirdi. Arabasına bindi. Konağı çevirirken düşündü, öldüğümde arkamdan ağlayacak birisi var mı diye. Sonra bir alışkanlık olarak emniyet kemerini taktı. Düşünmeyi bıraktı. Hüzünlü bir şekilde yola devam etti...

ACI VERİYOR

Düşünüyorum da şimdi

Seni ne kadar özlediğimi

Acı veriyor her olmadığın gün

Sanırım beklemekten yoruluyorum...

Nereye baksam bir hatıra

Ne zaman düşünsem bir hüsrana

Acı veriyor her olmadığın gün

Sanırım yalnızlıktan korkuyorum...

Yalnızlığım ve ben varız sadece

Düşünüyorum, üzülüyorum, yoruluyorum

Acı veriyor her olmadığın gün

Sanırım artık vazgeçiyorum...

MASUM GÖRÜNEN CEYLAN

Deli gönül mecnun olmuş
Yanar ceylan ceylan diye
Kendini gurbete atmış
Gezer ceylan ceylan diye

Etrafı kimsesiz kalmış
Derdini hep içine salmış
Gözünde yaşı kalmamış
Ağlar ceylan ceylan diye

Mert'im adım gibi ben de
Sevdim mi bir kere sen de
Beni de bu gurbet elde
Öldür ceylan ceylan diye

“Yüreğir, Yüreğimiz” Projesi

Çukurova Üniversitesi Ali Nihat Gökyiğit Botanik Bahçesi Ziyareti

Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesi Ziyareti

2017

Okul Öğrenci Temsilcisi Seçimi

Sınıflar Arası Bilgi Yarışması

Bilimin Eğlenceli Yüzü: SİFİGU okulumuzda

Kitap Fuarı Ziyareti

Açık hava Kütüphanesi

Öğrencimiz Elif DUMAN'ın 100 m. engellide Türkiye rekoru koşusu.

Sınıflar Arası Futbol Turnuvası

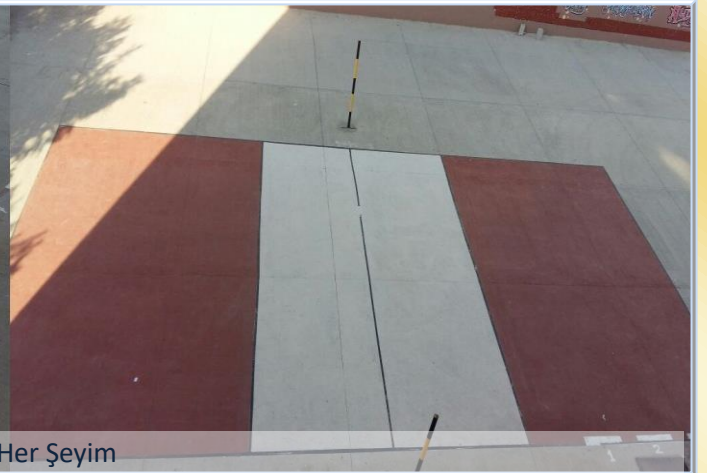
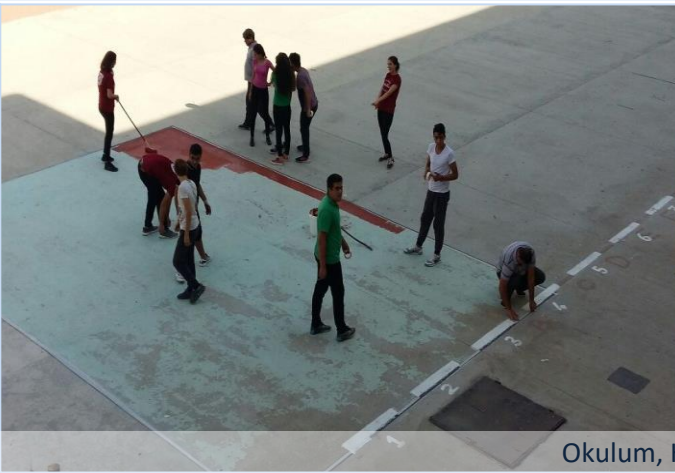

Öğrencilerimizin Öğretmenler Günü Sürprizi

Rotary Kulübünün Katkılarıyla Kanser Konulu Seminer

Okulum, Her Şeyim

Dil Bölümü Sınıfımız, Çukurova Üniversitesi İngilizce Öğretmenliği Bölümünde

"Yeteneği olan öne çıksın." dediğimizde öğrencilerimiz...

18 Mart Şehitler Haftasında Abdullah Aydın EMER'in kabir ziyareti

Şehitlerimiz için Hatim

12. Sınıflarımızın YGS Deneme Sınavı

12. Sınıflarımıza YGS öncesi moral yemeği.

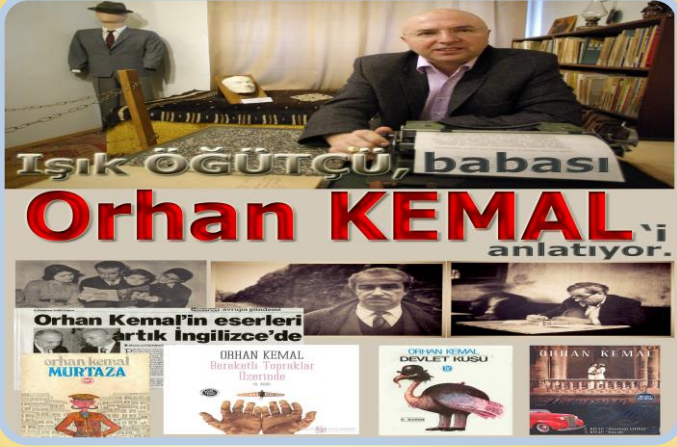
Yonca ŞENDAĞ 12.Sınıflarla Moral Gezisinde

Öğrencilerimizin hafta sonu öğretmenleri ile tiyatro etkinliği.

YAZAR - ÖĞRENCİ BULUŞMASI

ÖLÜM

Herkesin kıyameti öldüğü gün başladı. Ölmek böyle bir şeydi işte. Birileri geldi ölünle karşılaştı. Polis arandı, savcı geldi. Nasıl

ölüp gittiğini bilmek istediler. Şüpheye düşerlerse otopsi isterler. Gerçi ölmüşsün artık hissetmezsin etrafındaki olanları. Nasıl bir tabutun içinde olduğunu, nasıl bir arabaya seni koyduklarını sorgulayamazsın. Dışarda meraklı gözler inanmak istemez öldüğüne...

Sen arabanın içinde edebi yolculuğa çıkacakken arkanda bıraktığın soru işaretlerini seni tanıyanlar cevaplar. İyi kadındı, kimseye zararı yoktu, yazık oldu kimsesi yoktu, nasıl ölmüş? Doktor ne diyor? Sen giderken arkanda bir sürü cevaplanacak soru bırakırsın. Ne kadar tanınmış bilinmiş olsan bile soru işaretleri kalır işte. Ölüm haberinin nasıl hızlı yayıldığını şimdi daha hızlı anlıyorsundur. Kötü haberin nasıl tez ulaştığını bizzat kendin deneyimliyorsun. Az önce, yaşıyordun bu âna şahitlik ediyordun. Şimdi ölmüştün ya gerçekten bir şey hissetmiyor muydun? O tabutun içine koyulduğunun ve soğuk bir mermerin üzerinde sabaha kadar beklemenin çaresizliğini anlamayacak mıydın? Gerçekten ölmüş müydün? Öldü, ölüm, ölü... Artık yabancı bir kelime olmaktan çıkmıştı bunlar senin için.

Bundan bir ay önce bir arkadaşım babasını kaybetmişti. Ölümüne -artık babasının olmayacak olmasına- alışmış gibiydi. Ne zaman görsem takılırdık birbirimize ve yüzünde hep bir tebessüm olurdu. Onu gören kimse inanmazdı ölüme...

KAÇMAM GEREKEN BİR HAYAT VAR!

Sonbaharında gibiyim hayatımın. Sert rüzgarlar savuruyor saçlarımı, güneşin yüzünü göstermediği zamanlarda. Yavaş yavaş karanlığa boğuluyorum. Bir bilinmezlik çekiyor beni aşağıya. Yerin taa altına...

Uzattıyorum elimi tutan olmuyor. Ama söz veriyorlar bana. Ben öldükten sonra beni omuzlarında taşıyacaklarına. O an düşünüyorum insanlığın dengesizliğini. Ve korkuyorum; uyanmayı ölüm anına bırakmaktan.

Nasıl son bulacağını düşünüyorum şu hayatın. Sonum nelerin başlangıcı olacak? Merak ediyorum; benden geriye ne kalacak?

Ah, ne yaparsın! Hayat çok bilinmeyenli bir denklem misali ... Hadi çık işin içinden çıkabilirsen.

Öylece düşünüyorum... Ne olacak bana? Son kez mi uyuyacağım bu hayatta? Kim bilir belki de bu gün son kez uyanacağım. Bir korku kaplıyor bedenimi. Titriyorum önce, sonra dünyada beni bekleyen işlerimi düşünüyorum. Anlam veremiyorum ölümün adaletsizliğine. Ve farkına varıyorum, ölümün dünyadaki tüm işleri sıfırla çarptığının.

Şimdi gülüyorum, dünya menfaatleri uğruna koşuşturup duran insanları gördükçe. Ölümünden bihaberler. Her gün başka bir dertle bitiriyoruz gelip geçen günlerimizi. Hayatın yitip gittiğinin farkına varmadan. Bekliyorum.

Ama

Garibime gidiyor hayat!

İSPANAKTAN KALP DOKUSU ÜRETTİLER!

Amerikalı bilim insanları, nakil bekleyen hastalara bitkilerden organ üretme çalışmalarında önemli bir başarı sağladı. Araştırmacılar, ıspanaktan kalp dokusu üretmeyi başardı.

Massachusetts'teki Worcester Politeknik Enstitüsü (WPI) araştırmacıları, ıspanak yaprağını çalışan bir insan kalbi dokusuna çevirmeyi başardı.

Yapraktaki hücreler vasıtasıyla da insan kan hücrelerine benzeyen sıvı ve mikro boncuklar gönderen araştırma ekibi, sonrasında ıspanak hücrelerini insan hücrelerine tohumladı.

Bu çalışmanın olumlu sonuçlar vermesi, İspanağın çok yaygın bir bitki olması nedeniyle de ayrıca sevindirdi. Worcester Politeknik Enstitüsü'nde biyomedikal mühendisliği profesörü Glenn Gaudette, "Hâlâ yapacak çok işimiz var, ancak bugüne kadar yaptığımız çalışmalar içinde bu çok umut verici oldu. Çiftçilerin binlerce yıldır topladığı bitkiler doku mühendisliğinde kullanılmak üzere bir dizi problemi çözebilir" dedi.

Şehit Abdullah Aydın Emer Anadolu Lisesi BİLİM FUARI

22-23 Mayıs 2019

Öğrencilerimizin hazırladığı 20 projemizle 22-23 Mayıs 2019 tarihinde okulumuzda Bilim Fuarımıza tüm bilim meraklılarını bekleriz.

